

Магазин планів на майбутнє

Юлія Смаль

Дорогами однієї далекої країни їздив вантажний автомобіль. У нього був великий причеп, лобатий кузов, що з-під важких брів зиркав очима-фарами на все навколо. Водій вантажівки — огрядний високий чоловік із вкритим ластовинням носом і відстовбурченими вухами, такий рудий, що й очі в нього були руді та хитрі.

Якось водій зі своєю вантажівкою приїхали до невеличкого містечка на самому півночі країни. Стояло негаряче, ніжне літо, цвіли квіти і на закинутому пустирі за будинком мерії та невеликим сімейним магазином продуктів відкрилася переїзна крамничка ... планів на майбутнє. Так-так, наш водій виявився продавцем планів на майбутнє, а його вантажівка, точніше, причеп до неї, був магазином цих планів. Коли водій з вантажівкою приїжджали у місце, що їм подобалося, вони зупинялися, підіймали бокові стіни, наче жалюзі, і погляду здивованих мешканців відкривався майже справжній фургончик-будиночок з вікнами, завішеними білими фіранками, дверима над трьома східцями. Коли двері прочинялися, то можна побачити, що фургончик ділився на дві частини — кухню зі старою плиткою і цікавим мідним чайником та кімнаткою з невеликим письмовим столом. А на вулиці, під крихітним дашком стояв лоток з усілякими цікавинками, над ними і висів надпис "МАГАЗИН ПЛАНІВ НА МАЙБУТНЄ".

Водія-продавця звали пан Тодось, він завжди усміхався і щось там собі думав. Здавалося, що він усе про всіх на світі знає. Того дня, коли він приїхав у місто, розклав свої товари до нього прийшов перший покупець. Це був хлопчик — Маркіян.

— Доброго дня, — сказав він пану Тодосю. — Мене звати Маркіян.

— Привіт, Маркіяне, — аж засвітився усім своїм ластовинням продавець. — Як у тебе справи?

— Добре, — зам'явся хлопчик. — Але, розумієте...

— Ти хочеш якийсь план на майбутнє?

— Ага.

— Але ж ти розумієш, що це не мрія, бо мрії бувають різні, часто нездійсненні. І не мета. Бо мета має бути чітка і виважена. В мене немає таких товарів. Я можу продати тобі лише план на майбутнє. Те, що ти щодня плануватимеш зробити і колись, якщо будеш упертим, зможеш виконати. То ж як?

— Ну, це має бути саме план на майбутнє.

— Слухаю тебе.

— Розумієте... Я хочу запланувати поїхати до моря. Моя сім'я ніколи не може вибратися на узбережжя, хоча воно не так уже й далеко — усього кілька годин автобусом. Та завжди знаходяться якісь більш нагальні справи, а плани дорослих завжди витісняють мої плани.

— Що ж, — почесав рябу щоку пан Тодось. — Я думаю, що зможу тобі зарадити. — І

він розвернувся у бік своїх товарів та став щось бубоніти собі під носа. — Це? Ні, це не підійде. А, може, це? Ні, і це не гаразд. А якщо це? О, це б мало спрацювати. Тримай.

— Що це? Мушля? — здивувався Маркіян.

— Еге ж. Мушля. Постав її на видне місце і щодня нагадуй собі про свій план. Одного дня думай про нього хвилину. Другого дві хвилин. На третій день поговори про свій план з братом.

— А звідки ви знаєте, що у мене є брат?

— Я все знаю, Маркіяне.

— І що? Як це все допоможе мені поїхати до моря?

— Побачиш. Тільки не забувай дивитися на мушлю.

— Добре. І скільки з мене?

— З тебе два добрих слова і одне хороше побажання.

— Як це?

— А, ось тобі. Папірець. Запишеш на ньому добрі слова. А тут, на картці, запиши хороше побажання. Колись, коли мені буде дуже потрібно, воно втілиться.

— Як дивно... — сказав Маркіян, схопив свою мушлю, папір та картку та пішов геть. Дома на найвидніше місце він поставив велику мушлю. З того дня він щодня дивився на неї, слухав шум моря в ній, переставляв різними боками і думав, думав над тим, щоб поїхати до моря. Він уже говорив про це з братом. І з татом. І з мамою. І всі знали, що це найважливіший план на майбутнє у Маркіяна.

А ще він думав про те, що написати на картці та на папірці. З побажанням усе просто, Маркіян написав: бажаю здоров'я. А добрі слова? Зі школи він знав, що добрі слова — це "дякую", "будь ласка", "прощайте", "прошу дуже". Та що написати дивакуватому продавцеві? І хлопчик акуратно вивів: пухнастий кріль і м'яка перина. Звісно, ці добрі слова відрізнялися від вивчених у школі, та Маркіян не знав нічого кращого, ніж пухнастий кріль, якого так приємно гладити, і м'яка перина, під якою так гарно засипати у морозний день.

— Гм, гм, — читав пан Тодось. — Оце так! Оце справді! Дякую тобі, Маркіяне. Це дуже гарні добрі слова. І вони мені справді знадобляться в дорозі!

Наступного дня до лотка пана Тодося прийшла дуже огрядна пані Груня. Вона була така товста, що якби у магазині були двері, то ніколи в житті пані Груня у них би не помістилася. Її круглі, схожі на червоні яблука, щоки стрибали кожного разу, коли пані робила крок, а руки уже забули, коли востаннє могли зустрітися на її м'якому животі. Пані Груня, взагалі то, була дуже доброю. Її пирогами, спеченими у суботу вранці, ласували усі дітлахи, що мешкали неподалік. Коли якесь кошеня чи щенятко потрапляло у біду, можна було сміливо кликати пані Груню на допомогу.

— Чого вам, моя пані? — гречно вклонився пан Тодось.

— Хотілося б запланувати схуднути, — зітхнула пані Груня. — Та все ніяк. Кожного дня у мене з'являються якісь дуже нагальні справи, які ніяк не можна відкласти. Або й ще гірше. Поки я згадаю, що хочу схуднути, то вже й півдня мине, а я вже й поснідати устигла, й повечеряти. Ви розумієте? Мені дуже потрібен такий план на майбутнє, бо

уже й серце болить та ноги не ходять.

— Зрозумів-зрозумів, — щиро усміхнувся продавець. — Один момент! — Він лише на мить нахилився над лотком і дістав звідти дві важенькі гантелі.

— Гантелі? Ні-ні, ви не зрозуміли. Я не планую качати м'язів. Я лише планую трішки схуднути.

— Беріть! Та обов'язково покладіть їх собі на полицю на кухні.

— Як дивно, — знизала повними плечима пані Груня. — А що з мене?

— З вас, пані Груню, два добрих побажання.

— Як це?

— Ну, як? Наприклад, напишете от тут: "бажаю успіхів". І одного дня, коли жодного успіху в мене не станеться, я дістану таку картку, прочитаю її і щось добре муситиме відбутися.

— А. Як дивно, — повторила вона. Забираючи гантелі, трохи закректала — вони, таки, важкі. І пішла собі.

Дома пані Груня, дослухавшись порад продавця, поклала дві важкі гантелі на поличку собі на кухні. На тій поличці у неї стояли баночки з варенням, шоколадною пастою, горішками та іншими смаколиками. Наступного ранку вона вийшла, як завжди, зробити собі кави та добряче поснідати, прочинила дверцята шафи і засмутилася, бо знайшла там гантелі. "Я ж планувала сьогодні випити лише кави," — подумала вона і зачинила шафку. "А чому б не зробити зарядку, раз уже я, все одно, маю стільки часу замість сніданку?" Наступного ранку зголодніла зі сну пані Груня знову знайшла гантелі у своїй шафці, знову випила лише кави з невеличкою жменькою горіхів та зробила зарядку. А через місяць уже задоволено бігала навколо ставочка неподалік своєї оселі. Проте, як завжди, по суботах вона пекла пироги сусідським дітлахам і рятувала тваринок, що втрапили у біду.

Мешканці міста уже звикли до пана Тодося. Одному він допоміг запланувати ремонт будинку, іншому — навчитися малювати пейзажі, ще комусь — прочитати усі книжки з міської бібліотеки, от і Маркіян із сім'єю поїхали до моря.

А одного дня Магазин планів на майбутнє зник. Просто зник, наче його й не було на закинутому пустирі за мерією. Пан Тодось разом зі своєю вантажівкою просто поїхав уночі, а на ранок його не знайшов хтось, хто хотів запланувати, скажімо, підстригти кущі біля хати.

— Як же так?

— Як ми тепер без нього плануватимемо свої справи?

— А запросто, — сказала пані Груня. — Зачекайте-но.

І вона винесла зі свого будинку цілий стосик записників-нотатників, зроблених і прикрашених власноруч. Це пан Тодось допоміг їй запланувати робити такі нотатники.

— Тримайте! Тут є всім! Можна записувати усі свої плани і втілювати їх у життя за списком, — усміхнулася вона.

— А й справді, — загомоніли всі. — Як гарно придумано!

Мешканці міста розійшлися у своїх справах. Відтепер усі свої плани вони щодня

записували у невеликі, гарно прикрашені нотатники пані Груні. А пан Тодось так і їздить десь дорогами однієї далекої країни, продаючи людям плани на майбутнє.